

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Davida Hipšra a Lenky Krupičkové v právní věci žalobkyně: **FRP Services, s. r. o.**, se sídlem Pražská 7, Příbram, zastoupena Mgr. Danielelem Bartošem, advokátem se sídlem Bílinská 1147/1, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 1057/2a, Praha 6, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: J. J., zastoupený společností artpatent, advokátní kancelář s. r. o., se sídlem Dukelských hrdinů 976/12, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 11. 2023, č. j. 18 A 4/2023-121,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Dne 12. 11. 2012 byl na základě návrhu právních předchůdců žalobkyně zapsán do rejstříku užitných vzorů užitný vzor č. 24 532 s názvem „Modulární elektronický systém pro svolávání a informování jednotek požární ochrany“ s právem přednosti od 11. 7. 2012 a se třemi nároky na ochranu v následujícím znění: „1. *Modulární elektronický systém pro svolávání a informování jednotek požární ochrany, vyznačující se tím, že řídicí jednotka (1) systému pro přijímání informací o mimořádné události je počítačovou sítí (3) Internet připojena k operačnímu středisku (2) a dále je k řídicí jednotce (1) systému připojeno zobrazovací zařízení (4) pro zpracování informace do audiovizuální podoby a pro zobrazení mapy a trasy k mimořádné události a dále zařízení (5) zvukového výstupu pro přehrávání informací o mimořádné události. 2. Zařízení podle nároku 1, vyznačující se tím, že k řídicí jednotce (1)*

systemu je dále připojeno zařízení (6) tiskového výstupu pro tisk informace o mimořádné události a tisk mapy s trasou k mimořádné události. 3. Zařízení podle nároku 1, vyznačující se tím, že k řídicí jednotce (1) systému je dále počítačovou sítí (3) Internet připojeno zařízení (9) satelitní navigace v automobilu“ (dále též „sporný užitný vzor“).

[2] Na základě návrhu J. J. (který v tomto řízení vystupuje jako osoba zúčastněná na řízení – dále též „navrhovatel“) žalovaný zahájil řízení o výmazu. Rozhodnutím ze dne 4. 5. 2022, č. j. 2012-26387/D21048867/2021/ÚPV (dále též „rozhodnutí I. stupně“) žalovaný podle § 17 odst. 1 písm. a) zákona č. 478/1992 Sb., o užitných vzorech, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o užitných vzorech“), vymazal sporný užitný vzor z rejstříku užitných vzorů. K výmazu přistoupil žalovaný z důvodu, že technické řešení chráněné sporným užitným vzorem nesplňovalo podmínky způsobilosti k ochraně ve smyslu § 1 zákona o užitných vzorech, neboť nepřesahovalo rámec pouhé odborné dovednosti. Uvedený závěr opřel mj. o dokumenty předložené navrhovatelem, které byly zveřejněny přede dnem práva přednosti sporného užitného vzoru, pročez je označil za relevantní stav techniky ve smyslu § 4 odst. 2 zákona o užitných vzorech. Jednalo se o následující podklady: roční zpráva o stavu požární ochrany kraje Vysočina za rok 2008, sdělení na str. 64 včetně obrázků na této straně (dále též „D1“); bakalářská práce „Návrh modelu informačního a komunikačního systému HZS JMK“, H. S., Vysoké učení technické v Brně 2010; sdělení na str. 36 a 37 (dále též „D2“); bakalářská práce „Využití GIS a navigačních prostředků při řešení mimořádných událostí Plzeňského kraje“, O. D., Vysoká škola báňská, Technická univerzita Ostrava 2010, sdělení na str. 27 až 34 (dále též „D3“); diplomová práce „Informační podpora Integrovaného záchranného systému kraje, R. B., Univerzita Tomáše Bati ve Zlíně 2010, sdělení na str. 42 (dále též „D4“); přihláška vynálezu CZ 2002-3696 (A3) zveřejněná dne 18. 6. 2003, patentové nároky a kapitola Příklady provedení vynálezu (dále též „D5“); užitný vzor CZ 23 862 (U) zveřejněný dne 24. 5. 2012, nezávislý nárok na ochranu (dále též „D6“) a přihláška vynálezu US 2007 213 088 (A3) zveřejněná dne 13. 9. 2007, patentové nároky 1, 5 a 6 a odstavec č. 0007 (dále též „D7“).

[3] Proti rozhodnutí I. stupně podala žalobkyně rozklad. Rozhodnutím ze dne 24. 11. 2022, č. j. PUV 2012-26387/D22051451/2022/ÚPV (dále též „napadené rozhodnutí“), zamítl předseda žalovaného rozklad žalobkyně a potvrdil rozhodnutí I. stupně. Ztotožnil se s tím, že řešení chráněné užitným vzorem nesplňovalo podmínku ochrany podle zákona o užitných vzorech.

II.

[4] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného správní žalobou u Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), který ji shora označeným rozsudkem zamítl. Městský soud nepřisvědčil námitkám dovozujícím nicotnost správních rozhodnutí. Napadená rozhodnutí nepovažoval ani za nepřezkoumatelná. Nepřezkoumatelnost nezakládá použití neurčitých právních pojmů. Žalovaný i jeho předseda ve svých rozhodnutích neurčité právní pojmy řádně definovali. Podle městského soudu žalovaný neporušil zásadu koncentrace řízení tím, že si vyžádal úřední překlad dokumentu D7 (přihláška vynálezu US 2007 213 088). To stejné platí i pro doplnění plné moci po podání návrhu. Městský soud se ztotožnil se žalobkyní v tom, že dodatečné vyžádání doložení data zveřejnění dokumentu D1, které nebylo obsaženo v návrhu, představovalo porušení zásady koncentrace podle

pokračování

zákona o užitných vzorech. Shledal však, že tato vada neměla vliv na zákonnost rozhodnutí. Soud se neztotožnil ani s námitkou, že by žalovaný překročil svou pravomoc, pokud v rozhodnutí, které bylo zahájeno na návrh, doplnil argumentaci ve prospěch navrhovatele, kterou sám navrhovatel neuplatnil. Městský soud došel k závěru, že část odůvodnění žalovaného představovala pouze podpůrnou a rozvíjející argumentaci, jejímž uplatněním žalovaný svou pravomoc nepřekročil. Argumentace v návrhu byla dostatečná. Svou pravomoc žalovaný podle městského soudu nepřekročil ani tím, že se nezabýval otázkou nekalosti záměru navrhovatele. Městský soud shledal, že návrh na výmaz byl podán za doby platnosti sporného užitného vzoru. Procesní pochybení s vlivem na zákonnost neshledal městský soud ani v tom, že žalovaný projednal návrh, který měl určité formální nedostatky, zejm. chybějící identifikační údaje (datum narození) navrhovatele a data podpisů na plné moci. Městský soud seznal, že neuvedení data narození navrhovatele bylo vadou, avšak z kontextu věci bylo zřejmé, kdo návrh činí, čeho se týká a co navrhuje. Rovněž plná moc nevykazovala takové formální nedostatky, které by vedly k závěru o neoprávněnosti podání návrhu. Z těchto důvodů potom městský soud neshledal, že by formální náležitosti návrhu a plné moci navrhovatele vyústily v nezákonnost rozhodnutí. Městský soud se dále přiklonil k závěrům z napadeného rozhodnutí, podle kterých závěry řízení o žádosti o určení nemohly mít relevanci pro posouzení důvodnosti zápisu a nemohly tím pádem představovat předběžnou otázku, která by opodstatňovala přerušení řízení o výmazu. Městský soud neshledal ani jinou vadu s vlivem na zákonnost napadeného rozhodnutí.

[5] V následující části rozsudku se městský soud obšírně zabýval věcnými závěry žalovaného o neoprávněnosti zápisu sporného užitného vzoru a souvisejícím výmazem, přičemž se (v rozsahu žalobních bodů) se závěry žalovaného ztotožnil. Městský soud neshledal nic nezákonného na použití metody „problém a jeho řešení“. Ta byla výslovně aprobována Nejvyšším správním soudem např. v rozsudku ze dne 16. 2. 2023, č. j. 6 As 217/2021-126. I podle městského soudu rozdíl mezi řešením podle sporného užitného vzoru a dokumentu D3 spočíval toliko ve způsobu propojení operačního střediska a řídicí jednotky stanice, přičemž odborník v oboru by na základě obecných znalostí, které zahrnují známé nedostatky mobilních technologií, k propojení operačního střediska a řídicí jednotky prostřednictvím (známé) sítě internet dospěl na základě své rutinní činnosti, tedy bez vynaložení kreativního myšlení. Řešení podle nároku 1 sporného užitného vzoru proto nepřesahovalo rámec pouhé odbornosti. Stejně tak ve vztahu k nároku 2 sporného užitného vzoru městský soud shodně s žalovaným odmítl, že by uvedené řešení, spočívající v tisku informace o mimořádné události a tisku mapy s trasou k mimořádné události, přesahovalo rámec pouhé odbornosti, neboť takový postup obsahoval dokument D3. Ani nárok 3 sporného užitného vzoru nebyl shledán technickým řešením, přesahujícím rámec pouhé odborné dovednosti, neboť dokument D3 popisuje systém, kde je satelitní navigace v zásahovém vozidle propojená sítí internet s operačním střediskem, a odborník v oboru dokáže propojit síť internet i řídicí jednotku a navigaci, aniž by musel vynaložit kreativní myšlení. Městský soud též aproboval závěr předsedy žalovaného, že nezáleží na tom, že předložené dokumenty neobsahují zmínky o automatizaci procesu, neboť sporný užitný vzor, resp. jeho nárok 1, nespecifikuje propojení řídicí jednotky s dalšími prvky systému ani prvek automatizace. Městský soud neshledal přílehlavou rovněž argumentaci o nedostatku odbornosti žalovaného a jeho předsedy k posouzení jednotlivých okolností významných pro rozhodnutí o výmazu. Žalovaný byl zřízen jako ústřední orgán státní správy se specifickou zákonnou kompetencí, pro jejíž výkon je dostatečně personálně a odborně

vybaven. Žalovaný nebyl povinován ke svému rozhodnutí přizvat znalce, neboť v souzené věci šlo primárně o právní posouzení, které nadto nebylo natolik složité (z obdobných důvodů odmítl návrh na provedení důkazu znaleckým posudkem též městský soud). Konečně pak městský soud neshledal, že by užití dokumentu D1, který byl v řízení použit neoprávněně v rozporu se zásadou koncentrace, mělo vliv na zákonnost rozhodnutí. Zjištění získaná z dokumentu D1 se na formování závěru o důvodnosti návrhu nepodílela nikterak zásadním způsobem, a to i s ohledem na rozsah uvedených informací na jediné straně daného dokumentu, jejíž obsah nadto plyne z dokumentu D3. Ostatně i žalovaný zjištění z dokumentu D1 opakovaně užil jako zjištění podpůrná. Za nejbližší stav techniky byl jednoznačně a způsobem nevzbuzujícím pochybnost označen dokument D3. Rozsudek městského soudu (všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je v plném znění dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[6] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“), podala proti rozsudku městského soudu včasnou kasační stížnost z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Z hlediska věcného vypořádání identifikoval Nejvyšší správní soud okruhy námitek, které pro přehlednost uspořádal následovně. V prvním okruhu stížních námitek stěžovatelka souhrnně poukazuje na nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu. Tu spatřuje zejména v opomenutí částí její žalobní argumentace, resp. jejím náležitým nevypořádání. Stejně vady přitom vykazují i správní rozhodnutí, která je nadto nutné považovat i za nicotná. V druhém okruhu stížních námitek stěžovatelka souhrnně nesouhlasí s věcným posouzením městského soudu ohledně způsobilosti technického řešení k ochraně užitným vzorem. Poukazuje též na to, že žalovaný překročil svou pravomoc a doplnil do odůvodnění svého rozhodnutí argumentaci, kterou navrhovatel neuplatnil v návrhu. Za nepřípustné doplnění argumentace považuje i použití metody „problém a jeho řešení“, které nemá zákonnou oporu. V třetím okruhu stížních námitek stěžovatelka akcentovala vady v řízení před správními orgány, pro které měl městský soud rozhodnutí správních orgánů zrušit. Zejména akcentovala absenci podmínek řízení na straně navrhovatele. V návrhu, kterým bylo řízení před žalovanou zahájeno, nebyla dostatečně identifikována osoba navrhovatele, a to z důvodu absence uvedení jeho data narození, popřípadě identifikačního čísla osoby. Ani plná moc, která byla navrhovatelem dodatečně předložena, neobsahuje úplné identifikační údaje navrhovatele. Dovojuje i porušení zásady dvojinstančnosti, resp. nesprávné uchopení označené zásady městským soudem. Ve čtvrtém okruhu stížních námitek stěžovatelka rozporuje, jakým způsobem byl zjištěn skutkový stav pro výmaz užitného vzoru. Pochybení spatřuje zejm. v tom, jakým způsobem navrhovatel doložil zveřejnění dokumentů D1 až D4. Městský soud správně uvedl, že k dokumentu D1 nemělo být přihlíženo, stejně tak měl ale přistoupit i dokumentům zbývajícím. Městský soud i žalovaný dále vycházeli z chybného předpokladu, že dokument D3 byl zveřejněn v roce 2010, ale to se stalo až v roce 2018. Obdobně je nutné přistupovat k dokumentu D7, který podle městského soudu nemohl být využit a stěžovatelka se s ním ani nemohla seznámit, dokud nebyl předložen úřední překlad. Dále stěžovatelka dovozuje, že úvahy městského soudu o tom, že skutkové závěry žalovaného ob stojí i bez přihlídnutí k dokumentu D1, je nesprávný. Za stav techniky nelze považovat dokument D3, neboť tento nepočítá s internetovým spojením operačního střediska a řídicí jednotky a neobsahuje ani prvek

pokračování

automatizace, který sice v nárocích sporného užitného vzoru není výslovně popsán, ale je implicitně přítomen. Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu, aby zrušil obě rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení, a aby stěžovatelce přiznal náhradu nákladů řízení.

IV.

[7] Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém vyslovil souhlas s hodnocením městského soudu. Rozsudek městského soudu nepovažuje za nepřezkoumatelný. Dle jeho názoru městský soud reagoval na všechny žalobní námítky, a to vyčerpávajícím způsobem. Žalovaný setrvává na názoru, že návrh byl projednatelný. V řízení neexistovalo nebezpečí záměny účastníka, neboť bylo zřejmé, kdo návrh činil a čeho se jím domáhal. Zásadní vady neexistovaly ani v plné moci, neboť její datace byla pro řízení irelevantní. I v rozsahu namítaných vad zjišťování skutkového stavu se žalovaný ztotožnil s městským soudem. Městský soud řádně vysvětlil, proč shodně s žalovaným považoval doložení zveřejnění dokumentů D2 a D4 za jasně prokázané již s podáním návrhu. Argument, podle kterého došlo k zveřejnění dokumentu D3 až v roce 2018, nebyl uplatněn před městským soudem, a je tak nepřípustný v řízení o kasační stížnosti. Nadto platí, že za zveřejnění závěrečné vysokoškolské práce je nutné považovat zpřístupnění v knihovně vysoké školy, nejen umístění na internet. Závěry městského soudu ohledně dokumentu D7 pak stěžovatelka dezinterpretuje. Městský soud správně dovodil, že dokument D1 byl použit pouze podpůrně a za hlavní stav techniky byl považován dokument D3. Žalovaný setrval i na věcných závěrech ze svých rozhodnutí. Uvedl, že nároky sporného užitného vzoru nepředstavují nové technické řešení, které překračuje rámec pouhé odborné dovednosti. Odborník v oboru nemusí přesáhnout rámec pouhé odborné dovednosti, aby dospěl k řešení spočívajícím v internetovém přenosu informace mezi operačním střediskem a řídicí jednotkou. Implicitní přítomnost řídicí jednotky je součástí i řešení v dokumentu D3, jak žalovaný objasnil v napadeném rozhodnutí. V reakci na následující stížní argumentaci uvedl, že nepřekročil svou pravomoc, a to ani doplněním navazující argumentaci, ani užitím metody „problém a jeho řešení“. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

V.

[8] Nejvyšší správní soud zaslal kasační stížnost stěžovatelky osobě zúčastněné na řízení. Ta se však ke kasační stížnosti nevyjádřila.

VI.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] S ohledem na to, jakým způsobem je v nyní projednávané věci formulována kasační argumentace stěžovatele, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné připomenout, že kasační

stížnost je opravný prostředek směřující proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.). Jedná se tedy o mimořádný opravný prostředek. V rámci řízení o kasační stížnosti se zkoumá, zda se správní orgán, resp. krajský soud nedopustily vad či nezákonnosti v řízení, pro které by jejich rozhodnutí bylo nutno zrušit. Nejvyšší správní soud je přitom povolán pouze k přezkumu v rozsahu vymezeném stěžovatelem. Řízení o kasační stížnosti je totiž ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014-20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60, či usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 10. 2020, sp. zn. II. ÚS 875/20, ze dne 14. 9. 2021, sp. zn. I. ÚS 776/21).

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami poukazujícími na nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí krajského soudu skutečně nepřezkoumatelné.

[13] Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, ke které je kasační soud povinen přihlížet z úřední povinnosti. Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský (městský) soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Dle konstantní judikatury se za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje především takové rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny žalobní námitky; dále rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentaci účastníka řízení soud považoval za nedůvodnou a proč žalobní námitky považoval za liché, mylné či vyvrácené, rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jak byla naplněna zákonná kritéria, případně by nepřezkoumatelnost rozhodnutí byla dána tehdy, pokud by z něj nebylo zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč (viz například rozsudky ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, č. 1119/2007 Sb. NSS, či ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, č. 386/2004 Sb. NSS).

[14] Nejvyšší správní soud takové vady napadeného rozsudku neshledal. Rozhodnutí městského soudu je srozumitelné a je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Městský soud vypořádal všechny nosné žalobní námitky, resp. jádro žalobní argumentace (jeho rozsudek čítá 31 stran). Důkladně se zabýval otázkou, zda byly splněny podmínky pro výmaz užitého vzoru. Jednotlivě posoudil i tvrzené vady v rámci správního řízení. Tvrzenými nedostatky návrhu a plné moci navrhovatele se městský soud výslovně zabýval v bodech 111-113 svého rozsudku. Tvrzenou vnitřní rozporností napadeného rozhodnutí se zabýval zejm. v bodech 76 a 79 svého rozsudku. V bodech 115 až 120 rozsudku městský soud velmi podrobně vysvětluje, proč podle jeho názoru nemá řízení o žádosti o určení žádnou relevanci

pokračování

pro řízení o výmazu, z čehož zřejmě vyplývá, proč neshledal vadu v neprovedení důkazu spisem z řízení o určení. Městský soud se zabýval i tím, proč byl za nejbližší stav techniky považován dokument D3 (zejm. bod 137 rozsudku). K údajné absenci odborné kapacity žalovaného posoudit právní otázky související s výmazem užitého vzoru se městský soud vyčerpávajícím způsobem zabýval v bodě 40 svého rozsudku. Stejně tak městský soud obšírně vysvětlil, proč nebylo v řízení před žalovaným nutné zkoumat právní zájem navrhovatele a ani jeho případný nekalý úmysl (bod 110 rozsudku městského soudu). Městský soud dostatečně vysvětlil, že otázka právního zájmu a nekalého úmyslu spolu souvisí, neboť je-li návrh na výmaz podán za platnosti užitého vzoru, právní důvod navrhovatele ani žádné jiné vnitřní pohnutky nejsou relevantní. Z odůvodnění rozsudku vyplývá i odpověď na další nosné námítky. Lze si samozřejmě vždy představit ještě podrobnější vypořádání žalobních námitek. V dané konkrétní věci však není Nejvyšší správní soud názoru, že by postup městského soudu vyvolával nutnost zrušení jeho rozsudku pro nepřezkoumatelnost. Podle konstantní judikatury není povinností správního soudu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (podpůrně srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05, IV. ÚS 787/06, III. ÚS 989/08, III. ÚS 961/09, IV. ÚS 919/14). Např. v nálezu ze dne 12. 2. 2009 vydaném pod sp. zn. III. ÚS 989/08 Ústavní soud uvedl, že *„Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43). Nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Takovými vadami rozsudek městského soudu netrpí.

[15] Výše uvedené požadavky na přezkoumatelnost správní soudy ustáleně aplikují i na rozhodnutí správních orgánů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012-41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013-25 atp.). Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem, že správní rozhodnutí nelze považovat za nepřezkoumatelná, či dokonce nicotná (k tomu viz dále). Dostatečně odůvodňují, z jakých důvodů bylo nutno provést výmaz daného užitého vzoru, přičemž náležitě vypořádávají i jádro argumentace stěžovatelky. Kasační soud nesouhlasí rovněž s tím, že by správní orgány nedostatečně vysvětlily aplikované neurčité právní pojmy. Pojem *„přesah rámce pouhé odborné dovednosti“* byl vysvětlen jednak v rozhodnutí I. stupně na str. 16–17, tak zejména

předsedou žalovaného v rámci vypořádání rozkladových námitek (viz odst. 3. a násl. na str. 21 napadeného rozhodnutí). Stejně tak obsah pojmů „všeobecné znalosti“ či „obecné znalosti“ byl v napadeném rozhodnutí odpovídajícím způsobem vysvětlen, a to jako „znalosti ze základních příruček, učebnic, monografií či encyklopedií“ (viz 2. odst. na str. 22). Pokud jde o pojem „profesionální schopnosti odborníka v dané oblasti techniky“, je nutné se ztotožnit s městským soudem, podle kterého „jeho definici lze seznat z charakteristik odborných kvalit odborníka, definovaných žalovaným jako způsobilost k používání standardních odborných výrazů a schopnost provádět běžnou rutinní práci a experimentování pomocí rutinních prostředků za účelem doplnění dílčích mezer ve svých vědomostech s tím, že jeho odborná erudice spočívá především v reproduktivních schopnostech (srov. odst. 4 str. 21 napadeného rozhodnutí)“, (viz bod 78 rozsudku městského soudu). Nejvyšší správní soud souhlasí i s tím, že předseda žalovaného v napadeném rozhodnutí dostatečně osvětlil, proč nebylo přistoupeno k přerušení řízení. Jak správně uvedl městský soud v bodě 117: „Lze souhlasit s žalobkyní, že Prvostupňové rozhodnutí ve svém odůvodnění blíže (detailněji) neosvětluje, proč k přerušení řízení o výmazu Užitého vzoru Úřad nepřistoupil, když obsahuje toliko odkaz na § 21 odst. 1 zákona č. 478/1992 Sb., dle něž se ustanovení správního řádu o přerušení řízení pro řízení o výmaz užitého vzoru nepoužije. Žalovaný se však v Napadeném rozhodnutí se všemi námitkami či procesními návrhy týkajícími se žalobkyní podané žádosti o určení vypořádal, a to dle názoru soudu zcela správně. V této souvislosti je vhodné rovněž odkázat na obranu žalovaného obsaženou ve vyjádření k žalobě, dle níž podstatou řízení o určení je zjištění, zda předmět určení spadá do rozsahu ochrany užitého vzoru. Podstatou řízení o výmazu užitého vzoru je zjištění, zda užitný vzor splňuje s ohledem na podaný návrh a uplatněné důkazy podmínky ochrany. Obě řízení tak sledují jiný cíl.“ Těmito úvahami je též přezkoumatelně osvětlen postoj žalovaného ke vztahu řízení o výmazu a řízení o určení. Podle názoru Nejvyššího správního soudu se předseda žalovaného přezkoumatelně vypořádal i s dalšími námitkami stěžovatelky.

[16] Již vůbec nelze považovat rozhodnutí předsedy žalovaného, resp. jemu předcházející rozhodnutí za nicotná. V rozsudku rozšířeného senátu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001-96, č. 793/2006 Sb. NSS, zdejší soud uvedl: „Nicotný je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepříslušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí. K nicotnosti soud přiblíží z úřední povinnosti.“ Dále pak platí, že „[n]icotnost [...] představuje specifickou kategorii vad správních rozhodnutí. Tyto vady jsou však vzhledem ke své povaze vadami nejzávažnějšími, nejtěžšími a rovněž i nezhojitelnými. Rozhodnutí, které jimi trpí, je rozhodnutím nicotným. Nicotné rozhodnutí však není ‚běžným‘ rozhodnutím nezákonným, nýbrž ‚rozhodnutím‘, které pro jeho vady vůbec nelze za veřejněmocenské rozhodnutí správního orgánu považovat, a které není s to vyvolat veřejnoprávní účinky. Zatímco v případě ‚běžných‘ vad správních rozhodnutí se na tato, s ohledem na uplatnění zásady presumpce platnosti a správnosti správních aktů, hledí jako na rozhodnutí existující a způsobilá vyvolávat příslušné právní důsledky a působit tak na sféru práv a povinností jejich adresátů, v případě nicotných správních rozhodnutí se ani tato zásada neuplatní. Z povahy vad způsobujících nicotnost pak plynou i příslušné právní následky. S nejtěžšími vadami jsou tak nutně spojeny i ty nejtěžší následky. Proto není nikdo povinen

pokračování

nicotné správní rozhodnutí respektovat a řídit se jím. Hledí se na něj, jako by vůbec neexistovalo, pročez tedy jde o nezhojitelné právní nic. Nicotnost nelze zhojit ani uplynutím času. Definičně lze za nicotný správní akt považovat akt, který vykazuje tak závažné vady, že vůbec není schopen vyvolat žádné právní účinky. Logicky jde o právní nullum a platí zásada „quod nullum est, nullum prodesit effectum“ (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006-74, č. 1629/2008 Sb. NSS). V souladu s východisky uvedené judikatury nahlížel na tvrzenou nicotnost městský soud a Nejvyšší správní soud nemá, co by jeho hodnocení vytknul. V podrobnostech proto odkazuje soud na body 68-72 rozsudku městského soudu.

[17] Jádrem stížní argumentace představuje polemika stěžovatelky s věcnými závěry městského soudu a žalovaného (obsažená v druhém okruhu stížních námitek), podle nichž sporný užitný vzor, resp. technické řešení v něm obsažené, nesplňovalo podmínky pro ochranu podle zákona o užitných vzorech, a bylo proto třeba provést jeho výmaz. Stěžovatelka konkrétně dovozuje, že žalovaný nemohl zápisnou způsobilost sporného užitného vzoru posuzovat metodou „problém a jeho řešení“, neboť tato nemá oporu v zákoně o užitných vzorech. Navzdory vytýkaným vadám zjišťování skutkového stavu žalovaný i soud postavili svá rozhodnutí na částech dokumentu D3. Sám žalovaný výslovně uvádí, že mezi řešením popsáním v D3 a řešením stěžovatelky je rozdíl ve způsobu propojení. Městský soud se v tomto směru omezil na odkázání na str. 27 odst. 6.1 ve spojení se str. 29 odst. 6.3 dokumentu D3, přičemž tyto pasáže zmínky o řídicí jednotce a připojení k síti Internet neobsahují (obsahují zmínky o radiovém spojení systémů). V dokumentu D3 není uvedena ani automatizace procesu, kterou sporný užitný vzor nutně implikuje. Městský soud sice uvedl, že v rámci přihlášky užitného vzoru není nutné uvést podrobný popis všech prvků. Popřel však, že za této situace mělo k prvku, který v nárocích absentuje, být přihlíženo. S tímto závěrem se nelze ztotožnit. Automatizace procesu totiž z popisu přímo vyplývá, a to ze samotné definice řídicí jednotky.

[18] Podle § 1 zákona o užitných vzorech platí, že *technická řešení, která jsou nová, přesahují rámec pouhé odborné dovednosti a jsou průmyslově využitelná, se chrání užitnými vzory.*

[19] Z § 4 odst. 1 zákona o užitných vzorech se podává, že *technické řešení je nové, není-li součástí stavu techniky.* Z odst. 2 tohoto ustanovení se pak podává, že *stavem techniky pro účely tohoto zákona je vše, co bylo přede dnem, od něhož přísluší přihlašovatel užitného vzoru právo přednosti (§ 9), zveřejněno.*

[20] Podle § 17 odst. 1 písm. a) zákona o užitných vzorech *na návrh kohokoliv Úřad provede výmaz užitného vzoru z rejstříku, není-li technické řešení způsobilé k ochraně podle § 1 a 3.* Podle odst. 4 uvedeného ustanovení *výmaz užitného vzoru z rejstříku lze provést i po zániku užitného vzoru (§ 16), prokáže-li návrhovatel právní zájem.*

[21] Jak vyplývá ze správních rozhodnutí, žalovaný a návazně rozkladový orgán dostatečně odůvodnili, proč bylo nutno sporný užitný vzor vymazat z registru užitných vzorů. V tomto ohledu vyšli z obsahu sporného užitného vzoru, resp. z cíle, jehož se má chráněným technickým řešením dosáhnout a porovnaly jej s obsahem namítaných dokumentů, které představují stav techniky ve smyslu § 4 zákona o užitných vzorech.

V rozhodnutí I. stupně žalovaný došel k následujícímu závěru: „Za nejbližší stav techniky pro posouzení přesahu rámce pouhé odborné dovednosti technického řešení podle napadeného užitného vzoru lze považovat dokument D3. Podle dokumentu D3 se síť Internet, konkrétně přenos dat technologií GPRS (General Packet Radio Service, tj. služba umožňující uživatelům mobilních telefonů GSM, viz výše, přenos dat a připojení k Internetu a internetové spojení na bázi paketů), využívá pro přenos dat z operačního střediska (KOPIS) přímo do navigace GPS v zásahových vozidlech. Možnost využití Internetu nejen pro komunikaci mezi operačním střediskem a vozidlem, nýbrž i pro komunikaci mezi operačním střediskem a pevnou stanicí požární ochrany, je však pro odborníka v oboru zcela zřejmá, neboť v rámci systému popsaného v dokumentu D3 je v zásahovém vozidle umístěn displej, který je rovněž schopen zobrazit příkaz k výjezdu, přijatý od operačního střediska, tedy včetně popisu trasy a informací o mimořádné události, přičemž z hlediska přenosu dat je zcela lhostejno, kde konkrétně je příslušný displej umístěn, tj. zda je umístěn v pevné stanici či ve vozidle. Systém používaný podle dokumentu D3 v rámci HZS Plzeňského kraje dokládá, že využití sítě Internet bylo pro komunikaci v rámci hasičských jednotek ke dni práva přednosti napadeného užitného vzoru známé. Mapové zobrazení trasy k mimořádné události, jako je tomu v nároku 1 napadeného užitného vzoru, je pro odborníka znalého dokumentu D3 rovněž zřejmé, neboť mapové zobrazení je běžnou součástí navigace ve vozidle, a logicky je lze realizovat i v podmínkách pevné stanice požární ochrany. Kromě toho je mapový výstup v rámci stanice požární ochrany v obdobném systému svolávání a informování jednotek požární ochrany znám z dokumentu D1. Pro odborníka znalého elektronického systému svolávání a informování jednotek požární ochrany podle dokumentu D3 je na základě obsahu dokumentu D1 možnost doplnění popisu trasy o její mapu zcela zřejmá. Vzhledem k výše uvedenému je třeba konstatovat, že technické řešení podle nezávislého nároku 1 na ochranu napadeného užitného vzoru vyplývá zřejmým způsobem z kombinace dokumentů D3 a D1, jakož i s všeobecnými znalostmi odborníka v oboru, a proto nepřesahuje rámec pouhé odborné dovednosti. [...] Řešení podle závislého nároku 2 napadeného užitného vzoru, závislého na nároku 1 napadeného užitného vzoru, spočívající v připojení zařízení tiskového výstupu k řídicí jednotce umístěné u jednotky požární ochrany rovněž nepřesahuje rámec pouhé odborné dovednosti, neboť takové zařízení tiskového výstupu je přímo součástí systému podle dokumentu D3. Řešení podle závislého nároku 3 [...] spočívající v připojení zařízení satelitní navigace (GPS) v automobilu, míněno v zásahovém vozidle, k řídí jednotce, a to prostřednictvím Internetu, rovněž nepřesahuje rámec pouhé odborné dovednosti, neboť takové zařízení využívající Internet, byť komunikující přímo s operačním střediskem, je rovněž součástí systému podle dokumentu D3“, (viz strany 17-18 rozhodnutí I. stupně).

[22] Uvedené úvahy, zejm. ve vztahu k nároku 1 sporného užitného vzoru, v řízení o rozkladu převzal a rozvedl předseda žalovaného. „Vzhledem k tomu, že rozdíl mezi řešením podle dokumentu D3 a řešením podle nároku 1 napadeného užitného vzoru spočívá ve způsobu propojení operačního střediska a stanice, resp. řídicí jednotky na této stanici, je objektivním technickým problémem řešeným napadeným užitným vzorem poskytnutí alternativního způsobu propojení operačního střediska a řídicí jednotky. V tomto směru odvolací orgán poukazuje na str. 31 dokumentu D3, podle níž je v zásahovém vozidle umístěna obrazovka, na které se na základě informací přijatých od operačního střediska zobrazuje elektronický příkaz k výjezdu obsahující všechny potřebné informace k mimořádné události. Z hlediska přenosu dat přitom nemá význam, kde je obrazovka umístěna, tj. jestli je umístěna ve vozidle nebo na stanici. Odborník v oboru by tak na základě znalosti využití sítě Internet pro komunikaci mezi operačním střediskem a zásahovým vozidlem z dokumentu D3 a na základě svých obecných

pokračování

znalostí, které zahrnují známé nedostatky mobilních technologií (viz kapitola Dosavadní stav techniky v napadeném užitém vzoru), dospěl k propojení operačního střediska a řídicí jednotky prostřednictvím sítě Internet na základě své rutinní činnosti, tj. bez vynaložení kreativního myšlení“, (viz první kompletní odstavec na straně 30 napadeného rozhodnutí).

[23] Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem, že hodnocení obsažené ve správních rozhodnutích dostatečně odůvodňuje nutnost výmazu užitého vzoru, jak to požaduje právní úprava a judikatura. Jak uvedl zdejší soud v rozsudku ze dne 31. 1. 2024, č. j. 6 As 290/2022-50, znak užitého vzoru vyjádřený neurčitým právním pojmem *přesah rámce pouhé odborné dovednosti* není v případě užitných vzorů zákonem definován. Správní i soudní praxe však obsah pojmu vztahují k otázce, zda technické řešení pro odborníka vyplývá či nevyplyvá ze stavu techniky (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2023, č. j. 6 As 217/2021-126, body 20 a 21). Je tedy patrné, že stav techniky (definovaný § 4 odst. 2 zákona o užitných vzorech) je východiskem pro posuzování jak znaku novosti, tak znaku přesahu rámce pouhé odborné dovednosti. Zároveň platí, že technické řešení, které není nové, protože je součástí stavu techniky (§ 4 odst. 1 téhož zákona), nebude logicky ani přesahovat rámec pouhé odborné dovednosti, neboť každému odborníkovi bude toto řešení ze stavu techniky zřejmé (odborník orientovaný v oboru bude toto řešení znát). Pokud ovšem technické řešení bude řešením novým, je třeba dále zkoumat, zda toto nové řešení zároveň přesahuje rámec pouhé odborné dovednosti, tedy míru jeho inovativnosti, resp. „přidané hodnoty“, jak tvůrčí přínos původce nazývá usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 5. 2015, č. j. 7 As 69/2014-50, č. 3252/2015 Sb. NSS, body 33 až 36 a (k aplikovatelnosti uvedených závěrů na užité vzory srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2018, č. j. 6 As 244/2017-48). Správní soud poté posuzuje, zda obsah a význam, které správní orgán pojmu *přesah rámce pouhé odborné dovednosti* přiřadil, jsou v souladu s pravidly logického uvažování, nepředstavují porušení právního předpisu a jsou řádně odůvodněné (rozsudek č. j. 4 As 12/2011-100). Pokud správní orgán náležitě nevymeží neurčité právní pojmy, které jsou pro jeho rozhodování klíčové, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Správní soudy nemohou nedostatek patřičného vymezení neurčitého právního pojmu nahrazovat vlastní úvahou (rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 217/2021-126, body 13 až 15, a č. j. 10 As 176/2022-39, body 15 a 16). Je třeba též připomenout, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného je určeno zejména účastníkům a případně též správním soudům, které budou rozhodnutí žalovaného v případě podání žaloby přezkoumávat. Je proto nezbytné, aby alespoň v hrubých rysech i účastníkům a správním soudům bylo zřejmé, proč řešení dle užitého vzoru nepřesahuje rámec „pouhé odborné dovednosti“, což bude zpravidla možné tím, že správní orgány přiblíží, jaké znalosti a dovednosti má mít průměrný odborník v konkrétním oboru, od něhož se tento rámec odvíjí (přiměřeně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 9 As 12/2014, sp. zn. 7 As 17/2023 atp.).

[24] Podle názoru kasačního soudu správní orgány výše uvedeným požadavkům dostály. Náležitě zdůvodnily, proč nelze zvolené řešení považovat za řešení přesahující rámec pouhé odborné dovednosti. Z odůvodnění správních rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že technické řešení sporného užitého vzoru se od stavu techniky liší jen v drobných odchylkách, které však musí být pro odborníka zřejmé – zejm. nahrazení rádiové komunikace přenosem informací přes počítačovou síť Internet. Inovace sporného užitého vzoru tedy neobsahuje potřebnou míru přidané hodnoty nebo kreativity, jak vyžaduje § 1

zákona o užitných vzorech. Z hlediska výmazu užitého vzoru přitom není rozhodné výlučně to, zda je technické řešení zcela shodné se stavem techniky (stěžovatelka akcentovala např. absenci připojení k internetu), ale zdali způsob, kterým se od stavu techniky odlišuje, představuje překročení pouhé odborné dovednosti. V tomto rozsahu žalovaný přitom přesvědčivě vyložil, že tomu tak není, přičemž městský soud vyslovil, že uvedený závěr ob stojí i bez použití dokumentu D1. Skutečnost, že dokazovaná pasáž dokumentu D3 neobsahuje zmínku o internetovém připojení, ale o připojení rádiovém, tak není relevantní. Stejně závěry je nutné vyslovit i o přítomnosti řídicí jednotky (srov. bod 126 rozsudku městského soudu). Stěžovatelka dále dovozuje, že stav techniky neobsahuje prvek automatizace. Stěžovatelka nerozporuje, že prvek automatizace není v nárocích sporného užitého vzoru obsažen, domnívá se však, že je implicitní. To však ale fakticky znamená, že stěžovatelka upozorňuje na to, že její technické řešení bez výslovně vyjádřeného prvku automatizace nelze srovnávat se stavem techniky, který také automatizaci neobsahuje. Nejvyšší správní soud opětovně opakuje, že pro konstatování nezpůsobivosti k ochraně užitným vzorem není nutné, aby bylo technické řešení užitého vzoru zcela totožné se stavem techniky. Nadto, jak správně upozornil městský soud v bodě 128, jestliže sporný užitný vzor neobsahuje žádné informace o automatizaci celého procesu, přestože se dle stěžovatelky jedná o podstatný znak technického řešení, žalovaný nepochybil, pokud z vlastní iniciativy nyní uváděný prvek, který však sporný užitný vzor neobsahoval, nekonstruoval. Bylo totiž na přihlašovatel, aby v rámci přihlášení užitého vzoru takovou charakteristiku alespoň stručným způsobem popsal.

[25] Nezákonost závěrů správních orgánů nelze dovodit ani z užití metody „problém a jeho řešení“. Je to právě tato metoda (též označována jako „problém-řešení“ nebo anglickým označením „problem-solution approach“), která je Nejvyšším správním soudem ustáleně a probována jako metoda zkoumání přesahu pouhé odborné dovednosti (přítomnost inovace a přidané hodnoty původce). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2023, č. j. 6 As 217/2021-126, „[p]ostup správních orgánů „problém-řešení“ vychází z praxe Evropského patentového úřadu, který tímto způsobem zkoumá, zda patent splňuje podmínku ochrany, tedy že je výsledkem vynálezecké činnosti. Hodnocení za použití metody „problém-řešení“ zahrnuje tři kroky: 1. Určení nejbližšího stavu techniky. 2. Stanovení objektivního technického problému, který má být řešen. 3. Posouzení, zda nárokováné řešení, vycházející ze stavu techniky a objektivního technického problému, by bylo odborníkovi zřejmé. Judikatura Nejvyššího správního soudu již opakovaně dovodila, že postup „problém-řešení“ je namíste aplikovat i na zjištění, zda technické řešení přesahuje rámec pouhé odborné dovednosti podle § 1 zákona [o užitných vzorech]. Tento postup proto lze považovat za vhodný jak ve vztahu k užitným vzorům, tak k patentům, a sice s tím rozdílem, že v posledně uvedeném kroku je třeba u užitných vzorů posoudit, zda došlo k překročení rámce odborné dovednosti; a u patentů, zda dané řešení vyplývá pro odborníka zřejmým způsobem ze stavu techniky“, (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2013, č. j. 8 As 70/2011-239, bod 67). V podrobnostech odkazuje soud stran tvrzení podřaditelných pod druhý okruh stížných námitek na rozhodnutí správních orgánů a rozsudek městského soudu, neboť ty se v souladu s právní úpravou a judikaturou důkladně vypořádaly s otázkou nutnosti výmazu sporného užitého vzoru.

[26] K přehodnocení závěru o nutnosti výmazu sporného užitého vzoru neshledal soud důvod ani na základě navazující argumentace stěžovatelky. V ní stěžovatelka obsáhle

pokračování

poukazovala na vady řízení před správními orgány. V tomto ohledu stěžovatelka předně dovozovala absenci podmínek řízení na straně navrhovatele. V návrhu, kterým bylo řízení před žalovanou zahájeno, nebyla dostatečně identifikována osoba navrhovatele, a to z důvodu absence uvedení jeho data narození, popřípadě identifikačního čísla osoby. Tyto skutečnosti jsou přitom výslovně uvedeny jako povinné náležitosti návrhu podle správního řádu. Městský soud tuto vadu sám shledal, ačkoliv se domníval, že neměla vliv na zákonnost rozhodnutí. Toto odůvodnil odkazem na nepřiléhavou judikaturu. Uvedenou argumentaci stěžovatelka podpořila odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2015, č. j. 8 As 14/2015-34, nebo ze dne 22. 8. 2019, č. j. 2 As 239/2018-40). Ani plná moc, která byla navrhovatelem dodatečně předložena, neobsahuje úplné identifikační údaje navrhovatele. Nadto je v plné moci uvedeno, že zmocnění bylo uděleno navrhovatelem již dne 26. 4. 2020, tj. přibližně rok před podáním návrhu na výmaz užitného vzoru, což lze považovat za přinejmenším nepravděpodobné, když se jedná o speciální plnou moc k zastupování ve věci návrhu na výmaz, ale též byla údajně zástupcem přijata dne 26. 4. 2021, tedy až po tom, co reálně byla plná moc doručena žalovanému, což nemůže odpovídat skutečnosti. Existují tedy pochybnosti o tom, zda měl právní zástupce od navrhovatele ke dni podání udělený mandát. Vzhledem k uvedenému tak nemělo být k návrhu přihlíženo.

[27] Nejvyšší správní soud námitky důvodnými neshledal. Souhlasí s tím, že vada návrhu, spočívající v neuvedení data narození navrhovatele, nemohla v souzené věci vyústit v nezákonnost napadeného rozhodnutí. Jak správně uvedl městský soud v bodě 113 svého rozsudku, absence údaje o datu narození je skutečně vadou podání, jak plyne ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2017, č. j. 4 As 102/2017-43, podle nichž *„[z]a vadu podání lze považovat skutečnost, že žadatelé v něm nejsou označeni také datem narození. Obecní úřad měl tedy správně žadatele vyzvat k doplnění této náležitosti podle § 37 odst. 3 správního řádu.“* V tom samém rozsudku však Nejvyšší správní soud upřesnil, že *„[s]kutečnost, že tak neučinil, však nepředstavuje vadu řízení, která by měla v posuzovaném případě za následek nezákonnost rozhodnutí obecního úřadu. Z hlediska § 37 odst. 2 správního řádu musí být z podání především zřejmé, kdo je činí, které věci se týká, a co navrhuje. Postup k odstraňování vad podání nemá být samoúčelný (pouze získání formálně bezvadného podání), ale má sloužit k ujasnění podstatných náležitostí podání v situaci, kdy nejsou z tohoto podání zřejmé a jejich absence neumožňuje podání projednat.“* K obdobnému závěru ve vztahu k náležitostem správního rozhodnutí dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 9. 2015, č. j. 7 As 166/2015-48, když vysvětlil, že *„smyslem citovaných ustanovení je dostatečná identifikace účastníka řízení, tak aby nemohlo dojít k jeho záměně s jinou osobou. Nejedná se tedy o samoúčelná pravidla, jejichž nedodržení by automaticky znamenalo nezákonnost správního rozhodnutí. Neuvedení některého z vyjmenovaných identifikačních údajů může mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí pouze v případě, že reálně brozí záměna účastníka řízení s jinou osobou.“* Pokud tedy správní orgán projednal návrh, který neobsahoval všechny zákonem stanovené náležitosti, nejednalo se v kontextu identifikovaných nedostatků o vadu řízení, která by sama o sobě automaticky vedla k nezákonnosti rozhodnutí vydaného v tomto řízení. Z obsahu správního spisu se přitom podává, že z podání bylo zřejmé, kdo jej činí, které věci se týká a co navrhuje. Absence data narození navrhovatele proto nezákonnost napadeného rozhodnutí způsobit nemohla. Na uvedených závěrech nemůže nic změnit ani stěžovatelkou označená judikatura (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2015, č. j. 8 As 14/2015-34, nebo ze dne

22. 8. 2019, č. j. 2 As 239/2018-40). V prvním označeném rozsudku zdejší soud shledal důvod pro zrušení rozhodnutí správního orgánu za situace, kdy v řízení o odvolání panovaly zásadní nejasnosti o tom, kdo činí jaké podání a čím jménem. V druhém označeném rozsudku se zdejší soud zabýval náležitostmi plné moci, kdy shledal, že za situace, kdy v plné moci absentuje datum narození a označení místa bydliště zmocnitele, nelze prokázat zastoupení. Je tedy zřejmé, že uvedená judikatura se zabývala zcela odlišnými případy, přičemž judikatura označená městským soudem je na věc zcela přílehlavá.

[28] Nejvyšší správní soud neshledal nezákonným ani posouzení formálních nedostatků plné moci navrhovatele a jím zvoleného zástupce. Z hlediska požadavků na plnou moc je nutné odkázat především na recentní rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2024, č. j. 2 As 103/2023-47. V něm rozšířený senát uzavřel, že akceptační doložka, včetně podpisu zmocněnce, není povinnou náležitostí plné moci. Je-li tak v plné moci akceptační doložka datována způsobem, který v kontextu řízení nedává smysl, nemůže se jednat o vadu, která by vyvolávala pochybnosti o oprávnění zastoupení. Shodně jako žalovaný a městský soud odkazuje zdejší soud dále na svůj rozsudek ze dne 28. 2. 2007, č. j. 2 Afs 119/2006-62, ve kterém konstatoval, že oprávnění k zastupování může být prokázáno i následně, plná moc nemusí být součástí návrhu na výmaz užitého vzoru. V souzené věci pak nebyl ani spor o tom, kdo je zmocnitelem, a to i přesto, že na plné moci chybělo datum narození zmocnitele (obdobně srov. výše uvedenou judikaturu ohledně nedostatku této formální náležitosti v návrhu). Na uvedených závěrech nemůže nic zvrátit ani stěžovatelkou akcentovaná judikatura, neboť jak soud vyložil výše, ta se zabývala situací, kdy z plné moci nebylo možné seznat, kdo je zmocnitelem. Taková situace v souzené věci nenastala. Nelze přehlédnout ani skutečnost, že navrhovatel byl přizván k řízení před správními soudy jako osoba zúčastněná na řízení, přičemž se osobně účastnil ústního jednání před městským soudem, kde využil svého práva se k věci vyjádřit. Je tedy zřejmé, že v souzené věci nemohou existovat pochybnosti o tom, že navrhovatel je skutečnou osobou, která podala prostřednictvím svého zmocněnce předmětný návrh.

[29] Podle názoru Nejvyššího správního soudu nelze městskému soudu vytýkat ani to, že nepřisvědčil námitce dovozující porušení zásady dvojinstančnosti. Stěžovatelka v tomto ohledu výslovně uváděla, že nerozporuje, že v rámci rozkladového, resp. odvolacího řízení, může být reagováno na vady rozhodnutí správního orgánu ze strany orgánu odvolacího jejich nápravou, avšak v souladu s ust. § 90 odst. 1 správního řádu tak dochází zrušením či změnou dotčeného rozhodnutí. V rámci rozkladového rozhodnutí totiž bylo právě dle § 90 odst. 5 správního řádu rozhodnuto tak, že rozklad byl zamítnut a současně bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí, tedy v celém jeho rozsahu, a to i přesto, že předseda žalovaného provedl korekci několika vad. Pokud pak městský soud dospěl k závěru, že rozhodnutí I. stupně trpí vadami, přičemž bylo potvrzeno napadeným rozhodnutím, nelze dospět k jinému závěru, než že obě tato rozhodnutí jsou nezákonná. Nadto ne všechny vady byly odstraněny. Stěžovatelka poukazuje na nedostatečnou definici neurčitých právních pojmů jako „*přesah rámce pouhé odborné dovednosti*“, „*všeobecné znalosti*“, „*obecné znalosti*“ nebo „*profesionální schopnosti odborníka v dané oblasti techniky*“ (body 77 a 78 odůvodnění napadeného rozhodnutí), neodůvodnění nepřistoupení k přerušení řízení (bod 117 odůvodnění napadeného rozhodnutí), a absenci vymezení důvodů a vlivu určovacího řízení (bod 121 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

pokračování

[30] Nejvyšší správní soud stěžovatelce nepřisvědčil. Je to naopak ona, nikoliv městský soud, kdo dezinterpretuje zásadu dvojinstančnosti a její význam při soudním přezkumu. Rozhodnutí správního orgánu I. a II. stupně, resp. rozhodnutí správního orgánu a jeho ministra nebo vedoucího rozhodujícím o rozkladu (srov. § 152 odst. 2 ve spojení s odst. 5 správního řádu), z hlediska soudního přezkumu tvoří jeden celek. Je to přitom orgán druhé instance, kdo má v rámci odvolacího nebo rozkladového řízení možnost korigovat případné nesprávnosti (vady) v rozhodnutí prvostupňovém (usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, rozsudky ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007-80, ze dne 26. 3. 2008, č. j. 9 As 64/2007-98, či ze dne 29. 11. 2012, č. j. 4 Ads 97/2012-66). Platí přitom, že „[d]vojinstančnost řízení totiž zajišťuje nejen dvojí posouzení věci, ale je také cestou k nápravě a odstranění vad, které se vyskytly v prvostupňovém správním řízení“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2018, č. j. 6 As 201/2017-40). Nejvyšší správní soud navázal na své předchozí úvahy, uvedené v rozsudku ze dne 6. 10. 2009, č. j. 2 As 24/2009-93, kde konstatoval, že „[o]dvolání je řádným opravným prostředkem a smyslem odvolacího řízení je nejen posouzení zákonnosti prvostupňového rozhodnutí, ale i odstranění vad prvostupňového řízení. Vady shledané v prvostupňovém řízení nebo rozhodnutí lze v odvolacím řízení odstranit, pokud nejsou takové intenzity či rozsahu, že je nutné provedení nového řízení před správním orgánem I. stupně. Jen v tom případě odvolací orgán odvoláním napadené rozhodnutí zruší a věc vrátí podle § 90 odst. 1 písm. b) správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal. Doplnění řízení před odvolacím orgánem může vyústit jak ve zrušení rozhodnutí, tak v jeho změnu podle § 90 odst. 1 správního řádu, ale může být i potvrzením správnosti napadeného rozhodnutí a pak je na místě zamítnutí odvolání a potvrzení rozhodnutí podle § 90 odst. 5 správního řádu.“ V souladu s uvedeným předseda žalovaného postupoval a potvrdil rozhodnutí I. stupně s dílčími korekcemi v odůvodnění.

[31] Ve čtvrtém okruhu stížních námitek stěžovatelka souhrnně poukazuje na vady při zjišťování skutkového stavu. Zejména nesouhlasí se způsobem, jakým byl zjištěn stav techniky ve vztahu k předložené dokumentaci. Navrhovatel výmazu musí již v návrhu uvést veškeré důvody výmazu, které uplatňuje, a tyto důvody musí podpořit označením důkazů k jejich prokázání. Tuto povinnost však navrhovatel nesplnil, když společně s návrhem neoznačil dostatečně důkazní prostředky na podporu svých tvrzení, a to přinejmenším ve vztahu ke zveřejnění dokumentace, ze které měl stav techniky vyplývat. Navzdory tomu bylo žalovaným konstatováno, že veškeré namítané dokumenty D1 až D7 byly zveřejněny přede dnem práva přednosti. V rámci návrhu však není navrhovatelem uvedeno datum zveřejnění dokumentů D1 až D4. Navrhovatel totiž postupoval při jejich označování odlišně, než tomu bylo v případě dokumentů D5 až D7, u kterých je uveden přesný datum tvrzeného zveřejnění. Dokumenty D1 až D4 jsou přitom označeny v totožném formátu, který obsahuje pouze rok, a tedy není patrné z návrhu přesné datum jejich zveřejnění. Navzdory tomu žalovaný navrhovateli uložil dodatečně prokázat publikaci pouze ve vztahu k dokumentu D1. Městský soud podle stěžovatelky správně uzavřel, že tímto postupem došlo k narušení koncentrace, pročez z dokumentu D1 nebyl žalovaný oprávněn vycházet. Tyto závěry pak ale neaplikoval na ostatní označené dokumenty, zejména dokument D3, který byl v návrhu označen podobně vadně, čímž městský soud zatížil své rozhodnutí vnitřní rozporností. Nelze se spokojit jen s datem uvedeným na listině, protože zveřejnění v tomto datu nebylo doloženo. Stejně závěry je nutné uplatnit i na dokument D7, který podle městského soudu nemohl být využit a stěžovatelka se s ním ani nemohla seznámit, dokud nebyl předložen úřední překlad. I pokud by pak bylo možné k dokumentu D3

skutečně přihlížet, žalovanou a soudem zjištěný datum zveřejnění dokumentu D3 neodpovídá skutečnosti. Žalovaný i soud totiž svá zjištění opřeli o § 47b odst. 1 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), podle kterého má vysoká škola nevýdělečně zveřejňovat závěrečné práce, u kterých proběhla obhajoba. Pokud by však žalovaný ověřil datum zveřejnění prostřednictvím internetového archivu, zjistil by, že k dokumentu D3 měl až do září roku 2018 přístup pouze omezený okruh osob, tj. zaměstnanci, studenti a registrovaní uživatelé Ústřední knihovny Vysoké školy báňské – Technická univerzita Ostrava. Dokument byl veřejnosti přístupný až od roku 2018.

[32] Nejvyšší správní soud na tomto místě akcentuje, že městský soud shledal vadu řízení před žalovaným, spočívající v narušení koncentrace podle zákona o užitných vzorech. Žalovaný si totiž vyžádal dodatečné doložení zveřejnění dokumentu D1. Městský soud však uzavřel, že označení zveřejnění dokumentu je povinnou náležitostí návrhu na výmaz. Pozdější doplnění k výzvě správního orgánu tak představovalo narušení principu koncentrace. Žalovaný nebyl za těchto podmínek oprávněn z dokumentu D1 vycházet. Shora reprodukováné námitky stěžovatelky lze shrnout tak, že stejný nedostatek označení data zveřejnění měl být shledán i u dokumentů D2 až D4. S tím se však Nejvyšší správní soud nemůže ztotožnit. Jak soud již reprodukoval výše, dokumenty D2 až D4 jsou (všechny) závěrečnými vysokoškolskými pracemi obhájenými v roce 2010. Pro věc je relevantní zejm. dokument D3, neboť ten byl žalovaným označen a posuzován jako rozhodující pro určení stavu techniky před datem přednosti. Dokument D3 je k návrhu přiložen, přičemž obsahuje i údaj o datu odevzdání závěrečné práce. Žalovaný v tomto rozsahu vycházel ze zákonné povinnosti vysoké školy bezúplatně zveřejnit obhájenou závěrečnou práci, která vyplývá z § 47b odst. 1 zákona o vysokých školách. Městský soud na tomto postupu neshledal nic nezákonného. Mj. uvedl: *„Pokud jde o doložení data zveřejnění zbylých dokumentů, zejména dokumentu D3, soud konstatuje a považuje pro posouzení této žalobní subnámitky za klíčové, že v Návrhu je okamžik zveřejnění dané listiny označen, a sice rok 2010. Tomu odpovídá i termín odevzdání tohoto dokumentu (bakalářské práce) a sice dne 30. 4. 2010. Žalobkyně se tedy mylí, pokud tvrdí, že Navrhovatel žádné relevantní skutkové tvrzení v tomto ohledu ve svém návrhu neuvedl. Jakkoli si lze jistě představit konkrétnější specifikaci okamžiku zveřejnění, nelze úspěšně tvrdit, že návrh, resp. jeho přílohy žádné relevantní tvrzení k této skutkové otázce neobsahovaly. Žalovaný pak ve svém vyjádření k žalobě k tomuto žalobnímu bodu odkázal na ustanovení § 47b zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, ve znění pozdějších předpisů, týkající se zveřejňování bakalářských prací.“* Městský soud aprobevoval i postup, kterým žalovaný dodatečně ověřil zveřejnění prostřednictvím databáze kvalifikačních prací Technické univerzity v Ostravě. Na tomto postupu neshledal Nejvyšší správní soud nic nezákonného. Je zcela zřejmé, že datum zveřejnění dokumentů D2 až D4 z návrhu, resp. z jeho příloh vyplývalo. I v dalších ohledech soud přejímá závěry městského soudu (srov body 100 a 101 rozsudku městského soudu), neboť mají plnou oporu ve spisu a právní úpravě.

[33] Poukazuje-li pak stěžovatelka na to, že prostřednictvím internetového archivu Wayback Machine zjistila, že do roku 2018 byl dokument D3 přístupný pouze registrovaným uživatelům Ústřední knihovny Vysoké školy báňské – Technická univerzita Ostrava, je nutné konstatovat, že se nejedná o námitku, kterou by uplatnila v řízení před krajským soudem. Vzhledem k tomu, že předmětnou argumentaci neuplatnila v žalobě, nemohl se jí nyní zabývat ani Nejvyšší správní soud. Podle konstantní judikatury Nejvyššího

pokračování

správního soudu ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. *in fine* brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřipustné. Ustanovení § 109 odst. 5 s. ř. s. naproti tomu brání tomu, aby se poté, co byl vydán přezkoumávaný akt, uplatňovaly skutkové novoty. K takto uplatněným novým skutečnostem kasační soud při svém rozhodování nepřihlíží (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004-49, ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006-155, ze dne 30. 3. 2012, č. j. 4 Azs 1/2011-89, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2018, č. j. 8 Azs 259/2017-67). Z procesní opatrnosti Nejvyšší správní soud k danému tvrzení stěžovatelky dodává, že ani na jeho základě by nebylo lze dovodit nutnost zrušení rozsudku městského soudu, resp. správních rozhodnutí. I kdyby bylo pravdivé tvrzení stěžovatelky o tom, že do roku 2018 byla práce dostupná pouze v knihovně univerzity, jedná se stále o zveřejnění, neboť tato knihovna provozuje ve smyslu § 4 zákona č. 257/2001 Sb., veřejné knihovnické a informační služby, spočívající ve zpřístupňování knihovnických dokumentů, a to způsobem zaručujícím rovný přístup všem bez rozdílu [§2 písm. a) tamtéž]. Lze dodat, že zákon o vysokých školách v § 74b odst. 1 nepodmiňuje zveřejnění práce tím, že bude zpřístupněna způsobem, který umožňuje dálkový přístup. V tomto ohledu nelze přehlédnout ani další části správních rozhodnutí, které zdůvodňují, proč bylo nutno provést výmaz daného užitého vzoru.

[34] Podle stěžovatelky je pak nutné trvat na názoru, že i pokud by byl žalovaný oprávněn k dokumentu D3 přihlížet, prvostupňovým i rozkladovým rozhodnutím bylo určeno, že technické řešení vyplývá zřejmým způsobem z kombinace dokumentů D1 a D3. Podle městského soudu ale k dokumentu D1 nemohl žalovaný přihlížet. Městský soud tedy neměl potvrdit zákonnost rozhodnutí, které se o něj opírá. Úvahy městského soudu, podle kterých napadená rozhodnutí ob stojí i bez dokumentu D1, jsou nezákonné. Stejně závěry je nutné uplatnit i na dokument D7, jehož užití městský soud též vyloučil. Podle stěžovatelky je nesprávný též závěr městského soudu, dle kterého bylo možné stav techniky posoudit primárně z dokumentu D3. Ten by musel z podstaty věci obsahovat veškeré prvky, které jsou pro technické řešení stěžovatelky příznačné. Jak však bylo dříve stěžovatelkou uvedeno, z dokumentu D3 nejsou přímo uvedeny informace o řídicí jednotce nebo o připojení k počítačové síti Internet.

[35] I v rozsahu těchto námitek je nutné plně přisvědčit městskému soudu. Městský soud se podrobně zabýval tím, zdali mohou rozhodnutí žalovaného obstát i bez dokumentu D1. Jeho postup přitom plně konvenuje ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu, podle které nelze ve správním soudnictví rušit napadené rozhodnutí pro každou vadu napadeného rozhodnutí nebo porušení ustanovení o řízení. Judikatura vyžaduje, aby uvedené vady byly natolik intenzivní, aby mohly ovlivnit zákonnost rozhodnutí ve věci samé (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001-51, č. 23/2003 Sb. NSS, ze dne 11. 12. 2008, č. j. 9 Azs 64/2008-67, ze dne 9. 4. 2009, č. j. 7 As 5/2008-63, č. 1951/2009 Sb. NSS, ze dne 18. 6. 2014, č. j. 3 As 87/2013-31, ze dne 25. 4. 2019, č. j. 2 As 258/2017-48). To se přitom plně týká i potenciálních vad zjišťování skutkového stavu. Jak zdejší soud uvedl např. v rozsudku ze dne 24. 9. 2015, č. j. 2 As 114/2015-36, pokud je krajským soudem zjištěno, že „*postupy použité správními orgány spolehlivé nejsou a že nejistota o jejich správnosti je taková, že vyvolává nejistotu o výsledcích dokazování před správním orgánem, je to důvodem pro zrušení rozhodnutí správního orgánu kvůli vadě řízení*“

(§ 78 s. ř. s.), *jež mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí tím, že mohla vést k nesprávnému zjištění skutkového stavu.*“ Pro úplnost lze uvést, že uvedenou konstrukcí zákon a navazující judikatura sleduje zejm. zachování principů ekonomie řízení a zamezení zbytečným průtahům, které by nakonec byly v neprospěch jen účastníkům řízení. Je tedy zřejmé, že zjistil-li městský soud vadu (spočívající v porušení principu koncentrace při zohlednění dokumentu D1), byl povinen zabývat se otázkou, zda má tato vada vliv na zákonnost. Převáděno na okolnosti konkrétní věci, městský soud byl povinen zkoumat, zda rozhodnutí ob stojí i bez odkazů na dokument D1. Tomu se věnoval zejm. v bodech 137 až 139, přičemž v posledním uvedeném bodě shrnul, že *„zjištění získaná z dokumentu D1 se na formování závěru o důvodnosti Návrhu nepodílela nikterak zásadním způsobem, a to i s ohledem na rozsah uvedených informací na jediné straně daného dokumentu, jejíž obsah nadto plyne z dokumentu D3. Ostatně i správní orgány zjištění z dokumentu D1 opakovaně užily jako zjištění podpůrná, respektive jako dovětek, že uvedené zjištění plyne rovněž z dokumentu D1. Za nejbližší stav techniky byl jednoznačně a způsobem nevzbuzujícím pochybnost označen dokument D3.“* Tyto závěry mají plnou oporu v odůvodněních napadených rozhodnutí. Nejvyšší správní soud přitom plně souhlasí s tím, že odkazy na dokument D1 byly podpůrného charakteru a že stav techniky lze spolehlivě zjistit i z dokumentu D3.

[36] Co se týče závěrů městského soudu ohledně dokumentu D7, tyto stěžovatelka zásadním způsobem dezinterpretuje, neboť městský soud dokument D7 nevyloučil. Městský soud vyslovil, že dokument D7 byl k návrhu řádně přiložen, včetně označení data publikace. Pozdější vyžádání úředního překladu této listiny (jedná se o patent registrovaný u Patentového úřadu Spojených států amerických, vyhotovený v anglickém jazyce) nebylo porušením koncentrace řízení (bod 87 rozsudku městského soudu). K tomu mj. uvedl: *„Pro úplnost je vhodné konstatovat, že pokud jde o postup [žalovaného], který upozorněním Navrhovatele ze dne 1. 6. 2021 zajistil opatření překladu cizojazyčného dokumentu D7, nejedná se dle soudu o porušení zásady koncentrace řízení podle § 18 odst. 2 zákona [o užitných vzorech]. V této souvislosti soud opět odkazuje na odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2011, č. j. 4 As 12/2011-100, dle něhož bylo správnímu orgánu vytknuto, že provedl důkaz listinou, „aniž si opatřil její oficiální překlad do českého jazyka [...]“. Z uvedeného přitom možnost, respektive v některých případech dokonce i povinnost ze strany správního orgánu k opatření si překladu cizojazyčné listiny do českého jazyka přímo vyplývá. Tomu ostatně odpovídají i navazující závěry vyjádřené v citovaném usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2015, č. j. 9 As 12/2014-60, podle nichž je zajištění ověřeného překladu cizojazyčné listiny navržené k důkazu zapotřebí v situaci, v níž ať už správní orgán, který řízení vede, nebo účastníci řízení (komunikující strany) činí obsah cizojazyčné listiny sporným a brojí proti provedení důkazu touto listinou, neboť jejímu obsahu nerozumí.“* Městský soud také upozornil na rozpornost argumentace stěžovatelky, která na jednu stranu brojí proti pozdějšímu doložení úředního překladu, a zároveň žalovanému vytýká, že se kvůli nepředložení překladu nemohla s obsahem listiny D7 seznámit.

[37] Stěžovatelka též vytýká žalovanému, že si k otázce způsobilosti sporného užitného vzoru k zápisu nepřivzal znalce, ačkoliv není dostatečně odborně vybavený pro posouzení nároků sporného užitného vzoru. Stěžovatelka si je vědoma, že rozhodnutí, zda sporný užitný vzor přesahuje rámec pouhé odborné dovednosti a je průmyslově využitelný, představuje otázku právní, avšak rozhodnutí musí vycházet z důkazů, k jichž hodnocení jsou nutné odborné znalosti přesahující možnosti posouzení žalovanou i soudem (k tomu

pokračování

odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 Afs 24/2014-119, a ze dne 21. 7. 2016, č. j. 7 As 110/2016-28, jakož i usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2015, č. j. 7 As 69/2014-50, č. 3252/2015 Sb. NSS).

[38] Podle názoru Nejvyššího správního soudu v této části stěžovatelka relevantním způsobem nereaguje na to, jak se s obdobnou námitkou vypořádal městský soud. Nejvyšší správní soud přitom zcela souzní s tím, jak se uvedenou námitkou vypořádal. Ten v bodě 134 uvedl: *Pokud pak jde o žalobkyní namítaný nedostatek míry odbornosti Úřadu či jeho předsedy, i s touto argumentací se žalovaný vypořádal v rozkladovém řízení. Žalovaný nepřisvědčil žalobkyni při zpochybnění odbornosti Úřadu ve vztahu k posouzení důvodnosti jednotlivých okolností významných pro rozhodnutí o výmazu Užitého vzoru. Úřad je ústředním orgánem státní správy specializovaným na ochranu práv duševního vlastnictví, k výkonu svých kompetencí je dostatečně odborně vybaven. V této souvislosti odkázal žalovaný na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 8. 2017, č. j. 8 A 85/2014-70, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2016, č. j. 7 As 110/2016-28, a ze dne 12. 5. 2018, č. j. 1 Afs 71/2007-113. Uzavřel přitom, že aplikace § 56 věty první správního řádu, tedy ustanovení znalce k odbornému posouzení určité skutečnosti, v řízení nebyla na místě. Uvedenému zdůvodnění žalovaného v Napadeném rozhodnutí a rovněž dále rozvedeném ve vyjádření k žalobě soud přisvědčil. Je-li Úřad, jako ústřední orgán státní správy, zřízen k zajišťování ochrany práv duševního vlastnictví a je-li rovněž činný v oblasti právní úpravy patentových zástupců, získává, zpracovává a zpřístupňuje fond světové patentové literatury, zabezpečuje plnění závazků z mezinárodních smluv z oblasti průmyslového vlastnictví, jichž je Česká republika členem, a spolupracuje s mezinárodními organizacemi a úřady jiných států v oblasti ochrany průmyslového vlastnictví, lze si jen těžko představit, že by neměl dostatečně kompetentní personální vybavení k posouzení návrhu na výmaz užitého vzoru. Ostatně přesně k takovému účelu byl zřízen. Nadto se dle názoru soudu v případě technického řešení, jež bylo chráněno Užitným vzorem, nejedná o natolik složité posouzení důvodnosti jeho ochrany, aby vyvstala potřeba znalce ustanovit.*

[39] Uvedeným závěrům stran odborné způsobilosti nemá Nejvyšší správní soud co vytknout, neboť odpovídají judikatuře Nejvyššího správního soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2010, č. j. 1 Afs 71/2009-113, č. 2313/2011 Sb. NSS, nebo ze dne 21. 7. 2016, č. j. 7 As 110/2016-28). Stěžovatelka přitom nerozporuje, že správní řád v § 56 umožňuje přizvání znalce do správního řízení, je-li potřeba posoudit skutečnosti, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají, a jestliže odborné posouzení skutečností nelze opatřit od jiného správního orgánu. Judikatura zdejšího soudu se již opakovaně zabývala výkladem tohoto ustanovení. Např. v rozsudku ze dne 12. 5. 2010, č. j. 1 Afs 71/2009-113, č. 2313/2011 Sb. NSS, zdejší soud vyslovil, že „znalci se ve správním nebo soudním řízení přibírají k tomu, aby jednak pozorovali skutečnosti, jejichž poznání předpokládá zvláštní odborné znalosti, jednak z takovýchto pozorování vyvozovali znalecké úsudky (posudky). Znalci se však nepřibírají, aby sdělovali úřadu nebo soudu své názory a úsudky o otázkách rázu právního nebo o otázkách, k jejichž správnému porozumění a řešení není zapotřebí odborných vědomostí nebo znalostí, nýbrž stačí, s ohledem na povahu okolností případu, běžná soudcovská zkušenost a znalost. Ve správním řízení vedle toho platí, že se znalec nepřibírá též tehdy, pokud správní orgán disponuje potřebnými odbornými znalostmi či si může opatřit odborné posouzení předmětných skutečností ze strany jiného správního orgánu (srov. § 56 správního řádu).“ Jak přitom vysvětlil městský soud, v kontextu souzené věci neexistují

pochybnosti o tom, že žalovaný je dostatečně personálně a odborně vybaven rozhodovat o otázkách, které jsou mu zákonem svěřeny, resp. že úřední osoby, které jsou do něj služebně zařazeny, mají dostatečné odborné znalosti. Z tohoto důvodu není na nyní souzenou věc aplikovatelná judikatura označená stěžovatelkou, neboť ta se týká situace, kdy byl správní orgán s obecněji vymezenou působností postaven před řešení odborných (specializovaných) otázek. V rozsudku ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 Afs 24/2014-119, se zdejší soud zabýval situací, kdy orgány finanční správy musely posoudit, zda lze projekty daňového subjektu hodnotit jako projekty výzkumu a vývoje, resp. zda jeho projekty vykazovaly prvek novosti. Ve zbývajících označených rozhodnutích (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2016, č. j. 7 As 110/2016-28, jakož i usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2015, č. j. 7 As 69/2014-50, č. 3252/2015 Sb. NSS), zdejší soud výslovně potvrdil odbornou kompetenci žalovaného k posuzování jemu svěřených otázek (srov. body 20 a 21 prvního označeného rozsudku a bod 55 označeného usnesení rozšířeného senátu).

[40] Stěžovatelka dále dovozuje, že části dokumentu D3, ze kterých vycházeli městský soud i žalovaný, navrhovatel ani nezmiňuje, a svévolně si tak vytváří vlastní argumentaci. Tento postup je v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2011, č. j. 4 As 12/2011-100, ze kterého vyplývá, že správní orgán si nemůže sám vlastní důvody domýšlet nebo jinak rozšiřovat argumentaci obsaženou v návrhu, kdy na takovém závěru je nutné trvat. Na věc naopak není aplikovatelný městským soudem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2015, č. j. 7 As 69/2014-62. Pokud navrhovatel nijak nenaznačil, že by součástí řešení popisovaného v dokumentu D3 měla být řídicí jednotka, je nepřípustné, aby tento (implicitní) závěr žalovaný učinil sám.

[41] V rozsahu těchto námitek stěžovatelka opět fakticky nereaguje na relevantní závěry městského soudu, který v bodech 106 a 107 svého rozsudku vyslovil: *„Soud uzavírá, že Navrhovatel svá tvrzení o důvodnosti výmazu Užitého vzoru již v Návrhu vylíčil dostatečně konkrétním způsobem, přičemž současně (zcela v souladu se shora prezentovanými judikatorními východisky) odkázal na příslušné části předložených dokumentů. V této souvislosti je vhodné upozornit, že podle § 2 odst. 2 správního řádu, [s]právní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena.“* [...] *Již z textu citovaného ustanovení je však patrné, že nezahrnuje [...] užší zásadu týkající se jen správního uvážení, nýbrž obecněji stanoví povinnost uplatňovat všechny pravomoci toliko k zákonnému účelu a v zákonném rozsahu. V řízení o návrhu na výmaz užitého vzoru je žalovaný vázán návrhem a v něm uplatněnými důvody. Nejsou-li důvody návrhu dostatečné, musí jej zamítnout. Jak již bylo uvedeno výše, uvedené pravidlo ovšem nelze absurdně rozšiřovat až do té míry, že by žalovaný nemohl ve svém rozhodnutí vyslovit žádnou úvahu, která nebyla uplatněna taktéž v návrhu. Žalovaný může uplatnit jakoukoliv argumentaci podporující důvody pro zrušení patentu, které byly uplatněny v návrhu. V takovém případě nikterak nepřekračuje své pravomoci“* (srov. již výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2015, č. j. 7 As 69/2014-62). *V návrhu bylo tvrzeno, že řešení, které je předmětem Užitého vzoru, již bylo známo z přesně označených částí Namítaných dokumentů, respektive, že by je běžný odborník z těchto dokumentů dovodil. Veškeré argumenty žalovaného, v nichž žalobkyně spatřuje konstruování nových důvodů, jsou pouze úvahami podporujícími důvody uplatněné v Návrhu. Podložil-li správní orgán důvod pro výmaz Užitého vzoru (který byl v návrhu uplatněn) dílčími argumenty, které Navrhovatel výslovně nezmínil, nelze to považovat za překročení jeho pravomoci. Nešlo totiž z jeho strany o výmaz užitého*

pokračování

vzoru z důvodů, které nebyly v Návrhu uplatněny. Soud proto uzavírá, že správní orgány z vlastní iniciativy nevytvářely nové důvody svědčící pro výmaz Užitého vzoru a zároveň ani nevycházely z jiných než žalobkyní označených částí předložených listinných důkazů, konkrétně z Navrhovatelem označené části dokumentu D3 (str. 27–34). Kvalita a s ní související konkrétnost argumentace Navrhovatele uvedená v Návrhu byla dostatečná.“ Městský soud tedy přesvědčivě vyložil, že návrh byl dostatečně konkrétní i ve vztahu k označeným částem přiložených dokumentů. Na místech, kde žalovaný uplatnil podpůrnou argumentaci, tak činil v souladu s judikaturou zdejšího soudu, kterou v citované pasáži uvedl městský soud, a která je na věc zcela přiléhavá. Ani městský soud přitom argumentaci nedoplnil takovým způsobem, aby překročil obsah návrhu. Odkaz stěžovatelky na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2011, č. j. 4 As 12/2011-100, není přiléhavý, neboť v něm se zdejší soud zabýval situací, kdy návrh na výmaz užitého vzoru neobsahoval žádné důvody, pro které by měl užitý vzor vymazán.

[42] Souhrnně vzato se tak Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci plně ztotožnil s hodnocením a závěry městského soudu v napadeném rozsudku, neboť jeho závěry mají plnou oporu v právní úpravě a judikatuře. Nejvyšší správní soud proto jeho závěry přejímá a v podrobnostech na ně odkazuje, v důsledku čehož nemohl shledat případnou polemiku stěžovatelky s jeho argumentací. Nejvyšší správní soud neshledal ani existenci vad, ke kterým je povinen přihlížet ex offio (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.).

[43] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[44] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud ve vztahu k nákladům řízení doplňuje, že z důvodu, že stěžovatelka uhradila soudní poplatek v plné výši, nebylo nutno samostatně rozhodovat o dřívější žádosti o částečné osvobození od soudních poplatků (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2016, č. j. 7 As 109/2016-99, bod 30).

[45] Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s., podle nějž *osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení.* Nejvyšší správní soud osobě zúčastněné na řízení neuložil žádnou povinnost. Soud dodává, že osoba zúčastněná na řízení v řízení zůstala zcela pasivní. Neučinila tedy ani žádný úkon, za který by jí bylo možné z důvodů hodných zvláštního zřetele přiznat právo na náhradu nákladů.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. července 2024

Tomáš Foltas
předseda senátu